

selv de eksisterende midler i ATP skulle folk have mulighed for frit at flytte til andre institutioner, for at der kunne komme konkurrence om de her midler, om deres placering, ja, så er det uforståeligt, at Venstre og De Konservative er gået med til, at tvangssparingen skal placeres i ATP, og at det ikke skal være frivilligt for indbetalerne, altså lønmodtagerne, hvor tvangssparingen skal foregå. Det er det andet kritikpunkt, der er i denne sag.

Når vi ser på selve elementet, om der er behov for overhovedet at lave en opsparing, er Dansk Folkeparti helt på det rene med, at det kan der meget vel være behov for. Men spørgsmålet er jo, hvor den opsparing i givet fald burde foregå: om den skulle foregå i den private sektor, som jo må holde for, altså lønmodtagerne, som skal indbetale et beløb, eller om det offentlige burde gå foran med en øget opsparing. Hvis man kigger på, hvor der er et opsparingsunderskud, jamen så er det jo ikke i den private sektor, så er det i den offentlige sektor, der er et underskud. Derfor burde Venstre og De Konservative altså i forhandlingerne have holdt fast på, at der skulle nogle mærkbare offentlige besparelser og dermed en øget offentlig opsparing til, for at man kunne gå ind i det her forlig.

Det, vi kan se af forliget, er, at dette element er faldet fuldstændig bort. Man holder fast i det, regeringen oprindeligt selv foreslog, men de yderligere offentlige tiltag, som var et tidligere krav, da vi diskuterede statsministerens åbningsredegyrelse, er jo fuldstændig faldet bort i forliget.

Det er endnu en gang – og det er så det tredje kritikpunkt – uforståeligt, at man derved har lavet et forlig, hvor man i den grad har undladt at kigge på, om den offentlige sektor kunne være medvirkende til at forøge opsparingen, for det er altså dér, Dansk Folkeparti ser, at der er behov for at lette på speederen, ikke hos de private. Faktisk viser de seneste tal, vi har fået om den forbrugsfest, man siger eksisterer, det modsatte. De viser jo faktisk, at der er en nedgang inden for visse brancher i efterspørgslen af varer og tjenesteydelser.

Endelig vil jeg heller ikke undlade at nævne som det sidste kritikpunkt, jeg skal komme med i dag vedrørende denne ordning, at det jo ikke er en ordning, som bremser forbrugsfesten – hvis man endelig skulle sige, at den var der – for de mest velstillede i det her samfund. Det er jo rigtigt, som også hr. Frank Aaen har påpeget

på forskellig vis, at de mest velstillede foretager denne opsparing ved at flytte rundt på nogle midler, de har, og så kan de i øvrigt fortsætte det forbrug, som de har i forvejen.

Det er de små i dette samfund, for hvem det faktisk er svært at finde 1 pct. af bruttolønnen at indbetale, der reelt må indstille en del af det forbrug, som de har. Det er dem, der vil kunne mærke denne ordning mere, end det er dem, der kan flytte rundt på nogle midler og så blot bruge af den opsparing, de har liggende, og så indbetale den her tvangssparing.

Så alt i alt, med de her fire punkter, betyder det selvfølgelig, at Dansk Folkeparti stemmer imod det her forslag, og vi ærgrer os altså gule og grønne over, at det er lykkedes regeringen at få V og K med på det makværk, som dette i virkeligheden er.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne starte med at takke aftalepartierne omkring det her lovforslag – og det er Venstre og De Konservative – som på den måde bakker op om regeringens økonomiske politik, som jo er en forudsætning for, at vi fortsat kan have en beskæftigelsesfremgang, som i virkeligheden vækker beundring og opmærksomhed verden over.

Det er klart, at når vi taler om et forlig og en aftale og et kompromis, så er det sådan set ikke så besynderligt, at aftaleparterne har forskellige udgangspunkter, og det, der jo er det fornemme ved et forlig, er så, at man bevæger sig imod hinanden, og det har man jo altså også gjort i denne sag. Om den ene så har bevæget sig mere end den anden, kan man jo diskutere fra nu af og til næste jul, og spørgsmålet er, om det er så voldsomt interessant.

Det, jeg synes er interessant, er, at vi har fået en ordning, som alle bortset fra dem, der har frikort, skal bidrage til efter den formåen, de nu har, baseret på en indtægt. Det er det, der gør, at den økonomiske byrde for den enkelte ikke er så voldsom, fordi alle skal bidrage.

Og når jeg hører hr. Frank Aaen tale om de dér meget voldsomme fordelingspolitiske konsekvenser, som hr. Frank Aaen kan se i den her ordning – og bevar mig vel, vi havde også gerne set en anden ordning; det var vores udgangspunkt – så synes jeg alligevel, at man skal bare en anelse ned på jorden, for der kunne jo være nogen, der sad med en fornemmelse af, at denne her ordning plukkede de sidste hår af nogle, der ikke havde hår på hovedet.